

paa saadanne Bestræbelse; men det kan ikke nægtes, og det fremgaaer ogsaa noksom af de Actstykker, med hvilke den ærede Rigsdagsmand burde have gjort sig bekendt, inden han udtalte sig som han har gjort, at den danske Planter i Vestindien paa ingen Maade til enhver Tid har modsat sig Regeringens Bestræbelse i denne Sag. Det fremgaaer meget mere af Udførelsen af det, som deri er meddeelt, at Planterne til enkelte Tider endog med stor Nedebohed, store Dpoffrelser og Tilfidsættelse af egen Interesse have imødeføjet disse Bestræbelse, og Resultatet af Regeringens og Planternes gjensidige Virksomhed i den Henseende — enten der nu fra den ene eller den anden Side kan være begaaet Feil, eller der fra den ene eller den anden Side har manglet paa tilstrækkelig Kraft og Imødeførelse, eller ikke — har været, at, da Emancipationen kom den 3die Juli 1848, var Negerflaveriet intet Sted saa taaleligt, som det var paa de danske vestindiske Der, og der var intet Sted, hvor Friheden fandt den usle Befolkning mere modtagelig og forberedt for Frihedens Frugter end netop der — og siges skal det til de danske Planteres Roes i Modsetning til andre Plantere, at man ikke har Ret til at sammenligne de danske Plantere med dem, der blot have plint og plaget deres Negre for at bringe det Næste ud af dem. Skal der altsaa sees hen til de danske Planteres Forhold med Hensyn til den Maade, hvorpaa de have udøvet Herredømmet over deres Negre, saa kan man netop i Maaden, hvorpaa de have behandlet deres Negre i Modsetning til saa mange andre Slaveeiere i andre Lande, see en Grund til at gaae ind paa det, som her foreslaaes. Men det er ikke den Grund, hvorpaa Regeringens Forslag støtter sig. Regeringens Forslag støtter sig ikke paa de danske Planteres større eller mindre Fortræfflighed, men paa Retforholdet, saaledes som det var, idet det nemlig fra den danske Regerings Side vel ikke har været erkjendt, at der fandt en ubetinget Eiendomsret Sted fra Planternes Side med Hensyn til Negerne, men dog at der fandt en saadan Retlighed i betinget Forhold Sted. Erstatningen er heller ikke fremsat fra Regeringens Side som en Retfordring, men som et Retfærdig-

heds- og Billighedskrav, — og et saadant Krav er det, som Udvalget, der har drøftet denne Sag, ogsaa har anerkjendt. Naar Sagen foreligger saaledes, finder jeg det meget ubetimeligt, at man udtaler sig paa den Maade, som den ærede Rigsdagsmand har gjort; han kan sige: Jeg finder mig ikke foranlediget til at imødeføje noget Retfærdigheds- og Billighedskrav ved denne Leilighed; jeg finder mig ikke foranlediget til, da Frihedens engang er skjænket Negerne og ikke kan tages fra dem igjen, hvorledes Udfaldet af denne Sag end bliver, at votere Noget, som Andre ansee for retfærdigt og billigt at yde Planterne; men han skal ikke til Støtte for denne sin Mening paaberaabe sig Ting, som ere faktisk urigtige, — og det har han gjort.

Valentin: De Udtalelser, vi nu hørte af den høitærede Finanzminister, kunne maaskee være en tilstrækkelig Motivering for at henlede Opmærksomheden paa en Anskuelse, som jeg ikke før har hørt blive gjort gjeldende i denne Sag. Da den høitærede Ordfører for Udvalget søgte at stille os paa det Standpunkt, at vi rigtig kunde bedømme Sagen, forbigik han dog eet Punkt, som jeg netop synes her maa være Hovedpunktet, og det er Størrelsen af det Vederlag, der skal indrømmes Planterne; dette Punkt er netop meget fort berørt i Betænkningen. Vi see vel, at man der har sluttet sig til Regeringens Opfattelse af Sagen i 1847; var man dengang kommen til det Resultat, at ved den succesfulde Emancipation, der antoges at ville medtage 12 Aar, kunde man ansætte den aarlige Værdiforringelse til 1 Lst. om Aaret, og da nu den pludselige Emancipation blev iværksat i 1848, er Forslaget blevet staaende ved 11 Lst. som en Godtgørelse for det Tab, Vedkommende led ved denne Emancipation. Man indrømmer imidlertid ved Siden deraf, at det er mindre, end der selv efter den laveste Ansættelse i de tilstødende engelske Kolonier gives, hvor Erstatningen intet Sted er lavere end 14 Lst. Men selv om man gaaer ud fra, at disse 11 Lst. der svare omtrent til 50 S, ville være tilstrækkelige, saa synes mig dog, at man, da Plantageeierne først saae Godtgørelsen, ikke, som man tidligere tænkte, i 1852,